

Jap Sevdiren Kadın 18

– KOCAMANOĞLU · 05 Haziran 2015

Babama Japonya'yı Sevdiren Kadın-18

...

“Ben herhalde kendi kendimi kandırıyorum”

“Ben uçmadan hele sen bir uçmayı dene bakalım... Ben nasıl olsa uçarım. Hala kendini yaralı hisseden tavus kuşlarına benziyorsun... Yaramı kaldı anne? Aradan kocaman yirmi iki yıl geçmiş... Geçmişe kalın bir çizik çek ve yepyeni bir hayata başla... Hala güzel bir kadınsın... Olgun ve tadında...”

“Öyle miyim?”

“Öylesin ya! Çok şükür gelirimiz de iyi... Evimiz var, arabamız var. Daha ne olsun... Bizden aşağılara bakıp ne kadar iyi bir yerde olduğumuzu görmüyoruz ki?”

“Şükürler olsun”

“Japonya ne kadar ilerlese de biz de de nice evsiz, barksız fakir ve muhtaç yok mu? Kendine bir hedef çiz. Mesela bir yıl Kore'ye git. Seul ve çevresini gez gel... Bir yıl Hindistan'a git oraları gör... Bir yıl hani senin yazdığın bir mektup arkadaşın vardı. Nereydi orası? Ha Türkiye'ye git. Yeni bir şeyler keşfedersin... Hem yeni desenler, yeni motifler görürsün. Çizimlerine ilham olur.”

“Tek başına gezi çekilir mi be kızım?”

“Anne; koca dediğin peynir ekmek gibi markette satılmıyor ki... En iyisinden alıp geleyim. Kafana göre bulacaksın birini? Kafana göre bile olmasa, idare edecek kadar da olsa olur. Ne yapacaksın? İnsanın kendinden başkasını değiştirmeye gücü yetmez ki!”

“Peki, sen ne yapacaksın tek başına?”

“Sen beni boş ver ya! Sen kendine bak... Benim daha yaşım genç... Nasıl olsa kör topal bulurum kendime bir tane... Hem benim okulum var. O beni yeteri kadar teselli ve meşgul ediyor.”

“Öyle deme kızım? Ömür değdin nedir ki? Yıllar bir kuş misali elinden uçuveriyor da haberin bile olmuyor”

“Benim gitme vaktim geldi. Sohbet güzel gidiyor ama çıkmam lazım. Ya sen ne yapacaksın bu gün?”

“Bir ara yaptığım çizimleri atölyelere götürüp geleceğim. Ondan sonra evdeyim... Bazen karakalem resim isteyenler oluyor. İsteyen olursa onunla meşgul olurum.”

Anne kız baş başa kahvaltılarını yaptılar. Yumi annesinin yanaklarından öperek, “Haydi, ben çıktım. Sana bol şanslar...” diyerek ona sarıldı.

Yumi okulundaki derslerine girmek için evden ayrılırken, annesi kahvaltı masasını kaldırıp ortalığı topladı. Ortalığa çeki düzen verdi. Çizimlerini çizim kutusuna yerleştirip kapağını kapattı.

Trafik çilesine katlanmamak için arabayla gitmeyi istemedi. Kapıyı çekerek evden çıktı. Hava parlak ve güneşliydi. Otobüs durağına kadar etrafına bakına bakına yürüdü. Ağaçların yaprakları üzerine yağmış olan çığ taneleri, güneşle birlikte kuruyarak buharlaşıyordu. Islak ve nemli toprak kokusu hâkimiyetini havada sürdürüyordu. Sonbahar renklerine bürünmüş ağaçları seyredip, temiz havayı içine çekmek güzeldi.

İçindeki sevincin koltuğuna yaslanarak, geride bıraktığı hüzünlü ve çileli yıllarına baktı. Birçok badire atlatmış, her şeye rağmen düzlüğe çıkarak rahatlamıştı. Ama bir tarafını daima eksik hissediyordu. Kendini kızına, çizimlerine ve evine adayıp çıkmıştı. Diğer yanda her geçen gün içindeki ateşin sönmeye yüz tuttuğunu, adım adım küllenmeye doğru gitmekte olduğunu görür gibi oluyordu.

Yol boyunca kızının anlattıklarını düşündü. Kendi kendine “bana farklı da gelse, Yumi doğru söylüyordu. “Denesem ne kaybederim ki?” diyordu içindeki diğer ses. İçindeki sesler ve sorular sanki sökülerek gelmek için sanki bu anı bekliyormuş gibi ardı arkası kesilmeksizin sökün edip duruyordu. Monoton ve tek düze bir hayat sıklımaya başlıyordu. “Nereden başlamalı? Bu iş nasıl olacak?” gibi beyni düşünceler üretmeye başlamıştı bile...

Yıllarını geçirdiği sokakta ilk defa geçiyormuş gibi yabancı bir duygu kapıldı içini... Gezmediği ve girip çıkmadığı Kyoto'nun o kadar yeri olduğu aklına gelince kendisi de şaşırıldı. Kaldırımları ve duvarları boğuk, donuk ve mat göründü gözlerine... Evlerin kapı ve pencerelerindeki oyma ve kakmalarında zamanın izini taşıyan, pencere parmaklıklarına, merdiven tirabzanlarına takılıp durdu gözleri... Uzayıp giden su kanallarına kaydı gözleri... “Ben kimim? Ben yaşıyor muyum?” diye sordu kendi kendine...

“Ben ne kadar Osaka'lıyım? Ne zamandan beri Osaka'lıyım? Osaka beni ne kadar tanır? Veya ben Osaka'yı ne kadar tanıyorum?” diye art arda gelen sorular karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Geçen zamana bakınca; doğdu ve çocukluk yıllarını geçirdiği Wakasa'ya bile gitmeyi ne kadar çok olmuştu. “Bana ne oldu da bu kadar ilgisiz ve duyarsız biri olup çıktım. İnsanı hayata bağlayan bağları koparıp atmak bu kadar kolay mıydı? Neden ve ne oldu bana? Diyordu.

“Belki de yitip gidecek bir ikilemin penceresine takılıp kalmanın bir gereği var mıydı?” diye düşündü. İçinde batırmaya, her uyanışında üstünü örtmeye çalıştığı arzularını hala uyutmanın bir anlamı var mıydı? Bilemedi...

...

Devamı Var

...

Ant-150515